

Частина 1

КЛЯТВИ

Розділ 1

Я змусила його пережити все вдруге.

Спостерігати за тим, як його матір, колишню дарвенхардку, Величну, дружину іншого Величного, володарку Метейського краю, прив'язали до стовпа і спалили поряд з якоюсь іншою жінкою. Всеволодові було шість, і він дивився на її гибель, бо батько примусив його. Бо сказав, що хлопчик не має боятися страти зрадниці, навіть якщо це та, що його породила. Кам'яною рукою стискав плече малого, але той однаково вирвався і побіг до вогнища. Отримав опіки, страшні і болючі, та їм годі було дорівнятись до болю маленького серденька. Бо рани плоті загоїли найкращі дарвенхардські лікарі, — на шкірі не лишилось і сліду, — а маму ніхто не повернув.

А потім були довгі роки навчання і вибору між беззаперечною вірністю володарю Метейського краю, якого він боявся і якого ненавидів до глибини душі, та думками про

нього як про убивцю. Всевлад не любив батька. А чи любив той сина?

Я змусила його пережити все вдруге, тому мої руки і загорілись — від вогню, до якого він торкнувся того дня, двадцять років тому.

А ще була беззаперечна вірність Циркуті. Попри все, Всевлад пишався тим, що він — белат і Спадкоємець престолу Метейського краю. Він був двоюрідним братом Нор-та, що от-от мав стати володарем Белати. Всевлад ніколи не звинувачував порядків Циркуті в смерті мами — тільки тих окремих людей, що присудили її до страти. Він знав, що одного дня посяде замість батька трон Метейського краю, і дожидав цієї миті — не стільки для того, аби стати Величним, скільки для того, аби бути могутнішим за одного-єдиного чоловіка, для якого слово «батько» завше було тільки словом.

Всевлад ніколи особливо не шкодував підкорених, хоч і не знущався з них заради забави. Йому було гидкувато спостерігати, як багато зубожілих жінок продають своє тіло за їжу чи копійки белатам, і ще гидкіше від того, що ті це приймали як належне. Його не вабили куплені любовці, тим паче, що белаткам він подобався без того. Та й узагалі, не манила його ця вічна зацькованість в погляді жінок низького походження...

Аж доки якогось похмурого дня одна метейка не заперечила його товаришу Бразду. Їй важливіше було повернутись на заняття вчасно, ніж підкоритись майбутньому дарвенхардцю, хоч вона й усвідомлювала, що напевне має справу з белатом. Повернулась і пішла.

А тоді підкорилась йому. Зробила те, чого хотів. Хоч десь у глибині душі Всевлад волів поглянути, як вона відмовить

вдруге. Та дівчина була не тільки впертою, а й розумною. Не відмовила. Хоча явно озлобилась. Була дуже гарною... гаразд, неймовірною. Прекрасною. Але... рабинєю, як і інші в тій школі підкорених. І він би й забув про неї, якби не почув одного разу її плач. Який був першим, що за довгі роки сколихнуло щось у його душі. Не тому, що ридала дівчина... А тому що виплакавшись, не пішла покійно назад до казарми, а хотіла викинутись з вікна. Вже пізніше зрозумів, що то було не з відчаю, а щоб не зробити останнього кроку до повної покори. Порятунув її, а вона... попросила поцілунок. Не злякалась, що її врятував белат. Не схилилась перед ним покійно. І тому він поцілував її. І після того інші уста, окрім її — солоних від сліз, теплих, ніжних, — видавались йому прісними, хоч і в Дарвенхарді, і опісля нього мав багато коханок. Її поцілунки були бажаними навіть через роки після прощання. Усвідомив це вже запізно, коли, здавалось, втратив чорнявку безповоротно. А сильнішого болю в душі, аніж того, як він вперше вдарив її батоном, зв'язану і скорену його майбутніми побратимами в чорному, він не відчував з дня, як кинувся малим у вогонь, прагнучи вирятувати маму. Вперше за довгий час у нього затремтіли руки.

Поцілувавши Ханну, він вперше побачив її як жінку. Цікаву та неординарну, першу справді бажану метейку. Але навіть після цього він довго відкидав думки про неї.

Але тоді, коли вона мовчки зносила те, як він шматував її спину майже до кісток, Всеволод несподівано для себе самого подивився на неї як на людину. І відтоді вона полонила його думки. Серце. Душу. Усе, що, може, не хотіла би брати, а забрала.

Його думки долинали до мене трохи плутано, а сильні емоції жалили і захоплювали, а ще ж руки... обпечені руки...

та я побачила Всеволодів світ і заплакала. Від того, що пережив він і що переживає. Не побачила усього, знала, що чоловік має таємниці, які не пізнати без його дозволу навіть могутньому Стожару... а я й не хотіла ламати його свідомість. Дивилась на те, що він дозволяв, і серце моє спинялось. Від болю, захвату, страху. Він не знав балансу між безжальністю та благородством. Його не навчили вважати усіх людських істот Людьми. Він розбирався з цим сам, і тому так страшно було за його вибір, не обдуманий ще, не зроблений. Страшно було за його вагання стосовно мене... убити, як мав би вчинити будь-який белат, а надто дарвенхардець, чи?.. А після цього слова не було більше нічого. Тільки вагання.

Бо я була такою схожою на його кохану.

А ще в його думках зароджувалось щось... якийсь план, чи що. Стосовно мене.

Відпустила Всеволоді руки, на яких чомусь вогню не було геть-чисто. Він вже пережив його колись, у дитинстві, і тепер той торкнувся лише мене.

Я плакала, аж заходилась, відвівши погляд від його темних очей.

У його матері були такі ж чорні очі, але волосся — яскраво-руде. Таємниче, надзвичайне поєднання.

Господи.

Відчула в себе на плечах чийсь сильні руки, які торкались мене обережно і лагідно, мовби я була кришталева. Ждан. Підвела на нього погляд — чоловік зблід. Як і всі інші в печері — навіть Ханна, до того холодна і доволі агресивна, — були в сум'ятті через те, як я розридалась і як почорніла шкіра на моїх білих, завжди таких гарних і ніжних руках.

— Воля їх загоїть. Ти ж знаєш, яка вона вправна, чи не так? — спитав Радник. Голос його був трохи надламаним